
3.

AZ ELHALASZTOTT BÁL

A quei des Orfèvres-i lakás ablaküvegin megjelent, majd újra eltűnt a nap.

Betka Veronica térdelő alakja fölé hajol. Fejük egy magasságban, arcuk egymáshoz simul, hajuk összefonódik. Betka meztelen talpát Veronica cipőtlen lábának támasztja. Mindketten a megvetett ágy fölé hajolnak, és lélegzet-visszafojtva figyelik az alig kétéves gyermeket, aki kövérkés, ráncos keze esetlen mozdulataival megpróbálja kigombolni Veronica blúzát, keresve a lány kerek mellét, amelyet Betka a móka kedvéért odakínál neki. Ez a kis tréfa elbűvöli a két nőt; a kisleány minden újabb kísérletét boldog nevetéssel jutalmazza.

E mulatságos játék után a gyermek elnyeri fáradozása jutalmát: Betka büszke mozdulattal kigombolja a blúzát, felfedi és a fia arca fölé lógatja nehéz, tejtől duzzadó mellét. A gyermek azonnal mohón odakap, de a kisdedekre jellemző ügyetlenséggel csak sokadik kísérletre sikerül megmarkolnia az emlőt. Valahányszor sután a levegőbe markol, Betka mindannyiszor boldogan felkacag – mintha a gyermek szilaj mohósága is azt bizonyítaná, hogy ő az anyja. Amikor szeretőn-féltőn behajlítja karját, és lejjebb ereszti felsőtestét, két telt melle puhán összekoccan. A kicsi mintha egy pillanatra megrémülne az arcára terülő árnyéktól, de ahogy anyja keble a homlokához ér, abba hagyja az izgatott kapálózást. Betka még lejjebb hajol, és duzzadó húsának puha teltsége lassan teljesen eltakarja a kicsi arcát. A kisleány kéjes mozdulatlansággal fogadja ezt a nehéz simogatást. Olyan átéléssel kezd el szopni, hogy a két nő szemében megcsillannak a gyengéd szeretet könnyecseppjei. Ám a könnyeket szinte már megjelenésük pillanatában vad nevetés váltja fel, amikor Betka fia elakadó lélegzettel, a fulladozó kis teremtményekre jellemző, zavarbaejtő

mozdulatokkal, pici, szokatlanul izmos karjának minden erejével egy sóhajtasnyi időre megpróbálja eltaszítani magától a tápláló mellet.

Egy felhő mögül újra kibukkan a nap, és sugarai Betka mellére esnek. A fehér húsról visszaverődő fény az egész szobát beragyogja. Betka súlyos, megereszkedett mellén elképesztően kiálló mellbimbók ágaskodnak – amelyekről az ember csakis a rómaiak dekadenciájára asszociálhat –, és a körülöttük feszülő bőr úgy csillog, akár a tündöklőre csiszolt bronzszobrok. A mellbimbók körüli udvarokban apró szeplők sötétlenek, melyek a megtévesztésig hasonlítanak a Pontine-vidék zord éghajlatának kiszolgáltatott márványszobrokat belepő zöld moha száracskáinak hegyén aranyló pettyekre.

Egy lusta légy telepszik le az egyik mellbimbóra, és még a kisfiú mozdulatai sem riasztják el erről a magaslatról. Lábait megveti a bimbót afféle mellékbolygókként körülvevő piciny, barnás kidudorodásokon. A gyermek sorra megérinti, parányi mutatóujjával akaratosan megnyomja ezeket az apró dudorokat, mire a telt hús hirtelen himbálózni kezd – valahogy úgy, mintha olyan köröket akarna leírni, mint a telefon tárcsája.

A gyermek keze most mozdulatlanul pihen anyja mellén, a légy pedig sétálni kezd a kis ujjak között. A kisfiú nem törődik vele: mély álomba merült. A két nő egyszeriben – minden látható ok nélkül – nyugtalankodni kezd. Betka kiegyenesíti elgémberedett hátát, és mélyen felsóhajt. A légy elszállt. A nap sugarai már nem a gyerekágyat, hanem a parketta rései közé bíborszínű tömítésként tapadó porcicákat bombázzák.

Cécile Goudreau mementóként megtartotta Mihalkowska grófnő bizarr, fekete filcből és aranyozott alumíniumból készült ortopédiai segédeszközét – ez szorította össze a lassan hegesedő szöveteket az eltávolított mell helyén –, amelyet a szegény asszony halála előtt csak rövid ideig tudott használni. Ez a meglehetősen baljóslatú tárgy most vázaként szolgált. Friss virágok tündököltek benne, és részét képezte annak az izléstelen házi oltárnak, amelyhez egy féregrágtalengyel ikon és a grófnő lovaglóruhás, hollywoodi stílusban készített, élénkörös bőrkeretbe foglalt fényképe tartozott. E bőrkeret annyira

új és annyira giccses volt, hogy még a kicsi olajmécses haldokló fényre sem tudta emberközelivé varázsolni. Ráadásul a mécsesét gyakran napokig, sőt hetekig meg sem gyújtották, mert már nem volt senki, aki rendszeresen feltöltötte volna.

A place de la Concorde-on február hatodikán lezajlott véres eseményektől a „szeptemberi napéjegyenlőségig” (ekkor írták alá a müncheni egyezményt) gyakorlatilag semmi lényeges esemény nem történt. Mindenki elmerült az egyszerű örömök élvezetében. Már az is eseménynek számított, ha valaki elment egy étterembe. Az emberek felhagytak a tervezgetéssel. Későn keltek, hogy vágyaik minél később kapjanak szárnyra, és még később tértek nyugovóra, mert mindannyian rettegetek büntudatuk felébredésétől. Hatalmába kerítette őket a gyáva vágy, hogy mozdulatlanra dermedjenek, összekuprodjanak, azt szerették volna, hogy csak akkor kelljen megmoccanniuk, ha még mélyebben bele akarnak merülni a felelőtlenség puha, süppedős párnáiba. Mindeközben perverz örömmel töltötte el őket a tudat, hogy a történelmi szomszéd, Spanyolország népe egymást gyilkolja minden idők egyik legiszonyosabb polgárháborújában. Az emberek készek voltak mindent elfogadni, mindennel megalkudni, hogy ne kelljen azonnal döntéseket hozniuk. Csak arra ügyeltek, hogy az üres napokhoz hozzáadhasák a másnapok ürességét is. Csaltak, drogokat szedtek, várakoztak:

– A helyzet valóban szörnyű... Bárcsak minden így maradna!

Úgy tűnt, ezekben a sorsdöntő napokban csak egyetlen lény volt képes komoly döntések meghozatalára. Ez a lény, aki vámpírként szívta ki mindenikből az energiát, nem volt más, mint a berchtesgadeni őrült: Adolf Hitler.

A küszöbönálló háború mindenkit megbénított, érzéketlenné tett. Hasonló volt ez a pusztító, nagy viharokat megelőző elektromos töltésű pillanatokhoz, amikor a levegőben összegyűlt feszültség egyformán mozdulatlanra dermedti az ezeréves tölgyeket és a tojásból éppen kibújó kicsibéket. De jelen esetben ez az időszak három hosszú évig tartott. Párizs holtnak tette magát a vésszesen közeledő, lihegő fenevad tátongó-csattogó állkapcsa előtt. Az emberek inkább ösztönösen, mint tudatosan, de előre látták a bekövetkező katasztrófát,

és mozdulatlanságuk páncélja alatt igyekeztek felkészülni a közelgő nagy megpróbáltatásokra. Látszólag letargikus álomba merültek, ám közben újabb és újabb fortélyokat kieszelve egyre tökéletesítették önvédelmi eszközeiket. Emberfeletti erővel hajtotta őket a túlélés ősi ösztöne, és egy csecsemő mohóságával siettek kiaknázni e minden élet alapjául szolgáló mágikus erőben rejlő lehetőségeket.

Mivel szembe kellett nézniük az elkerülhetetlen valóság poklával, a védelmet nyújtó anyaméh utáni regresszív vágytól hajtva mindannyian bezárkóztak az óvatosságuk hernyója által az amnézia megnyugtató nyálából szőtt mennyei selyemgubóba. Eldobták emlékeiket, s bebábozódtak az eljövendő szenvedés gubójába, ebbe az elkerülhetetlen veszteségek és nélkülözések nektárjával, no meg a hősiesség kovászával táplált, az értelmetlen áldozatok anyagtalan zászlajába burkolt, a mártíromság végtelenül érzékeny antennáival ellátott gubóba. E gyászos báb hamarosan lüktetni kezd, mert immár készen áll arra, hogy megrepesse bőrtöne selyemfalát, és a könnyörtelen metamorfózis eredményeképpen új alakot öltön, mégpedig éppen abban az órában, amelyet majd az első ágyúlövések eldördülése fog jelezni. Akkor aztán előbukkannak azok a névtelen teremtmények, melyeknek agyát rohamsisak szorítja össze, halántékukon füttyülő légáramlatok süvítenek át, meztelen, láztól sárga testüket mély, nyüzsgő férgekkel teli sebek borítják, melyekből kibuggyan az egész lényüket megtöltő ragacsos méreg; s e méreg végigfolyik az üszkösödő sebektől és az álcázás leprájától tigriscsíkos-leopárdpettyes bőrukön, az elektromos köldökzsinórok, a kitepelt belek és a kizsigerelt, lángoló tankok izzó acélpáncélján fekete ré sült húscsapatok borzalmas elegyével teli, felpuffadt hasukon.

Íme, az ember!

Ólomhátak, lángoló nemi szervek, félelemcsillámok, vértelevíziók mesterséges szívei, elrejtett arcok és szárnyak – mindig csak szárnyak, lényünk Északja és Délje!

Úgy érzem, ez a legalkalmasabb időpont arra, hogy előhozakodjak egy Dalí-aforizmával:

„A zsenik ideáit legjobban a legközönségesebb képekkel lehet kifejezni”.

Ezért lehet a banalitástól való legkisebb félelem nélkül kijelenteni, hogy az eljövendő világegés során a harcokban részt vevő embertőmeg leginkább a marsbéli rovarhadseregére emlékeztetett, s hogy a háború óriási tüzét tápláló rettenetes csatákat – precizitásuk és el-képesztő kegyetlenségük miatt – csak az izeltlábúak vagy a sáskák birodalmában folyó küzdelmekhez lehet hasonlítani. E gondolatmenetet folytatva kijelenthetjük azt is, hogy e regény főhősei – akiknek kortársaikhoz hasonlóan szintén engedelmeskedniük kell a nagy metamorfózis törvényeinek – a magukra öltött új, csak a rovartanból kölcsönözött kifejezésekkel leírható tulajdonságaikkal és fegyvereikkel egyetemben a pusztulás, a Történelem egyetemes máglyája felé menetelnek, ám éppen ezáltal válnak eposzba illő hősöké.

Hogy az olvasó is könnyen megérthesse ezt a furcsa párhuzamot, képzeljük el a következőket.

Veronica és Baba nem más, mint egy – Trisztán és Izolda szerepében tetszelgő – egymást felfalni készülő imádkozó sáska pár; Solange de Cléda nagy, fehér szárnyú, higanyszínű *Cledonia frustrata*; Betka molylepke; Angerville aranyló szkarabeusz; Grandsailles szürke éjjeli pillangó, amelynek szőrös hátán egy halálfej díszel.

A regény derűs egének csillagjaiként e hat főhős a Bika jegyében eleveníti majd fel a Plejádok* égbe emelkedésének örök mítoszát.

Mindannyian megtapasztalják majd különös szenvedélyeik pusztító erejét, ám életük csillagpályája a legkegyetlenebb rovarokat idéző ámokfutásuk közepette sem kerül közelebb a másikéhoz, mindvégig oly hatalmas távolság választja el őket egymástól, mint amilyen miniket választ el az égen hideg fénnel ragyogó csillagképektől.

Életük hű krónikásának nincs tehát más dolga, mint hogy egy entomológus tárgyilagosságával leírja párzási szokásaikat, és egy asztronómus matematikai ridegségével beszámoljon csillagaik időnkénti együttállásáról.

* Plejádok: Atlasz és Pleioné hét lánya, akiket haláluk után Zeusz csillagokként az égen helyezett el (Fiastyúk csillagkép). A mítoszt Gobineau tette halhatatlanná *Les Pléiades* című művével.

A lamotte-i kastélyban e három év alatt semmi említésre méltó esemény nem történt – azt leszámítva, hogy a kanonissza időközben a maradék haját is elvesztette. Kopaszságát egy rémes, vörösesbarna parókával próbálta leplezni, amelyről lerítt, hogy megvásárlásakor a kanonisszát kizárólag a gazdaságosság eszméje vezérelte. Az öregasszony haja egyre ritkult, de leleményes ügyességgel, okosan gazdálkodva minden egyes szállal, egy ideig még sikerült tarkója fölött kis kontyba csavarnia a maradékot. Ez a konty aztán egyre zsugorodott, míg végül akkora lett, mint egy selyemhernyó bábja, és kész csodának tűnt, hogy az egészen elvékonyodott, ritkás és töredezett hajszálak még kitartottak. Végül egy szeles délutánon, amikor a fügefa alatt a frissen mosott ruhák teregetésével bajlódott, az egyik faág beleakadt a kontyába, és letépte a fejről. A kanonissza zokogva, négykézlábra ereszkedve, kétségbeesett igyekezettel kutatott vérpettyes, ősz hajcsomója után a fáról lehullott, szanaszét heverő, félig rohadt fügek között.

A hangyaszorgalmú és a végletekig becsületos Girardinnek sikerült megháromszoroznia a gróf birtokainak jövedelmét. Grandsailles még mindig a szekrényében őrizte Szent Blondine koponyáját. Az ereklye mellett fekvő hegedű egy új, vörös húrral hivalkodhatott. Azóta, hogy a gróf kicserélte a hegedűhúrt, melynek egyik végéről gondosan lekapargatta a vörös burkolóréteget, pici, vörösön csillogó selyemfonal-bolyhok tűntek fel mindenütt a szobában, amelyeket még a legalaposabb takarítások sem tudtak eltüntetni. E bolyhok mindenhol felbukkantak: a tintatartóban, az óramutatók végén, és időnként ott táncoltak az ablakon betűző napsugarakban.

A kastély konyhájában Prince, az öreg szolgál az eltelt idő alatt pontosan három évvel lett vénebb. Béatrice de Brantès három új sárga gyémánthoz jutott, és lakosztályát óriási fehér – tejjel festett, de időközben megsárgult – vásznakkal tapétáztatta ki. Dick d'Angerville szert tett egy nagy, az órák és a napok múlását egyaránt mutató faliórára, melyet az automaták híres konstruktőre, Oudin készített áttetsző kristályból. És így tovább, és így tovább...

Azt is mondhatnánk, hogy ebből a félig elmosódott, az említett emberek zavaros életének jeleneteit ábrázoló, fakó faliszőnyeghez

hasonló háttérből csak a tárgyak váltak ki élesen... Három év! Egy hamuszínű, a rohadt fügek között elveszett konty, egy napsugárban lebegő vörös selyempihe, néhány új ékszer keménysége, sok-sok eltitkolt keserűség, egy láthatatlan óra, egy anya melléből csordogáló tej... Három év! Az ember nem láthatja az éveket, mert olyan áttetszők, akár a könnyecseppek. Mégis képesek keserű utóíz hagyni maguk után, amely aztán meglágyítja a barátok arcát és mozdulatait, derengő aranyfényel vonja be orcájukat: ez a fény még nem az érzelmek patinája, de már a költészet könnyű pora.

A háborút megelőző három év – különösen főhőseink életében – kevés nyomot hagyott hátra, és még a párizsi élet ezen időszakáról tudósító legfigyelmesebb krónikásnak is nehéz dolga lenne, ha jelemezni kívánná e korszakot. Ha e feltételezett krónikásra valamilyen varázslattal mély, három évig tartó álmot bocsátott volna valaki, ébredésekor azt hitte volna, hogy munkáját ott folytatja, ahol – egy percre elbóbiskolva – abbahagyta. Igaz ugyan, hogy ez idő alatt a divat világában sok meglepő újdonság bukkant fel, ám ezzel párhuzamosan újjáéledt jó néhány, három-négy évvel korábbi, akkoriban rövid életű stílusirányzat is. Így aztán a folyamatos változás és szellemi erjedés eredményének vélt aktuális divat bővületében élő emberek valójában az elegancia már korábban is létező módozataiért lelkesedtek. Nem változott semmi: sem az irodalmi irányzatok, sem a titkolt szenvedélyek, sem a parfümök. A házmestereknek most is ugyanolyan szaguk volt, megismétlődtek a régi viták és kibékülések, ugyanazok a régi témák kerültek elő a beszélgetésekben. A párizsiak fecsegésében van valami megfoghatatlan, kispolgáriás állandóság, ennek köszönhető, hogy bár e fecsegés rendkívül gyenge alapokon nyugszik, egész életünkben bizton számíthatunk rá.

Grandsailles gróf hosszú ideig az isiász újabb és újabb támadásaitól szenvedett, s már nem is gondolt a tervezett bálra. Ám ezekben a napokban az emberek újra beszélni kezdtek róla mint közeli, küszöbönálló eseményről. Egyébként azt a néhány hetet leszámítva, amikor betegsége a lamotte-i kastélyhoz kötötte, a gróf szinte állandóan Londonban tartózkodott. Bizonytalan pletykák keltek szárnyra két röpké szerelmi kalandjáról. A kettő közül a hosszabbik és kevés-

bé titkolt állítólag Lady Chidester-Ames személyéhez fűződött. De bárhol volt is Grandsailles, a kastélyában vagy Londonban, a betegség karmai vagy valamelyik szeretője karjai között, Solange de Cléda továbbra is folyamatosan, rendíthetetlenül, egyetlen napnyi szünet nélkül kapta tőle a már megszokottnak számító csokrokat. E három év alatt, attól fogva, hogy szezonjuk beköszöntött, rituális csomagolásukban mindig megérkeztek hozzá a jázminok.

Az eltelt három évben Grandsailles rövid párizsi tartózkodásai során mindig találkozott Solange-zsal, de sosem maradtak kettesben. Mivel csak különböző társaságokban látták egymást, egyetlenegyszer sem nyílt módjuk arra, hogy a felületes társalgáson túljutva meghittebb magánbeszélgetést folytassanak. Solange-t egyre jobban körüludvarolták és körülrajongták imádói, akik szerint egész Párizsban ő volt a legvonzóbb nő. Angerville vicomte-nak – a háttérben tevékenykedő Pygmalion szerepében – sikerült kifogástalan eleganciájú társasági központtá varázsolnia Solange de Cléda rue de Babylone-i szalonját, amely immár a kifinomultság, a luxus és a szellemesség legmagasabb csúcsait ostromolta. Angerville szinte folyamatos jelenlétéből arra lehetett következtetni, hogy eltitkolt vággyal lehorgonyzott Madame de Cléda mellett, és szenvedélyét csak az tartja féken, hogy ismerte Solange-nak a gróf iránti megváltoztathatatlan érzelmeit. Úgy tűnt, hogy Angerville a kétségek és félelmek ellenére is, melyeket Grandsailles állítólagos szerelmi viszonyainak híre keltett bennük, igyekszik fenntartani és táplálni Solange-ban a reményt, hogy végül mégis össze fog házasodni a gróffal.

1939 augusztusának egyik késő délutánján a kanonissza megjelent Párizsban. Egy másodosztályú vasúti kocsiból szállt ki a *Gare de l'Est*-en, és közben köténye sarkával egyfolytában törölgette könnyező jobb szemét. A jelekből arra lehetett következtetni, hogy Grandsailles hosszabb időt készül a városban tölteni. A kanonissza szokás szerint három nappal ura előtt érkezett, hogy mindkét rezidenciát előkészítse a fogadására, s így a grófnak egyetlen szeszélyéről se kelljen lemondania.

Az egyik, úgymond hivatalos szálláshely az *Hôtel Meurice* negyedik emeletének meglehetősen komor lakosztálya volt. Ezt a kezdetek

óta a gróf inasa, Grimard gondozta. A másik rezidencia egy kis, két-szintes, a Bois de Boulogne-ban elrejtett, Bois de Boulogne stílusú (vagyis teljesen jellegtelen!), kétségbeejtően rossz ízléssel megépített ház volt. Grandsailles többnyire itt tartotta azokat az értékes tárgyakat, amelyek „karanténidejüket” letöltve később csatlakozhattak a lamotte-i kastély páratlan gyűjteményéhez. Az 1900-ban épült házat sűrű gesztenyefaliget tette láthatatlanná, így aztán ez volt a gróf legtitkosabb találkájának színhelye. A régiségkereskedők azonban nagyon jól ismerték ezt a címet, csakúgy, mint a gyógyfüves emberek, a kuruzslók, a ritka könyvekkel házalók, a régi és különleges tárgyakal üzletelők és természetesen a virágszalonnok tulajdonosai is.

A kanonisszának az alsó szinten külön lakrésze volt. Ő töltötte be a kapus és a házmester szerepét, de az ő feladata volt a második emeleti, egyszerre fényűzően és különcködően berendezett, zezugos grófi lakosztály rendben tartása is. Mindennapi házimunkája közben gyakran felsóhajtott:

– Uramisten! Mi mindent láttam én már hosszú életem során!

A gróf szeretői számára fenntartott, csak néhány bútorral és a tisztálkodáshoz szükséges kellékekkel berendezett kis budoárt gondosan, de sietve takarította ki, ám akár órákat is képes volt eltölteni Grandsailles gyógyszerekkel, titkos főzetekkel és mindenféle csodaszerrerrel telezsúfolt szalonjában. Még egy alkimista is irigykedve csodálta volna meg ezeket az átható szagú, sűrűn cserélt fehér vászoncsíkokba bugyolált agyagfiolákban tárolt kenőcsöket és gyógyírokat, a menyegyzetről lelógó, elefantiázisban megnyomorodott göcsörtös kezekre emlékeztető, fekete kinövésekkel és bíborszínű szemölcsökkel teli gyökereket, az opálos üvegedényekben tartott, higanyban pácolódó macskabőröket.

A különös tárgyak és készítmények e zűrzavarának közepén, egy hófehér terítővel letakart asztalon, a kanonissza gondosságának köszönhetően mindig ott állt két azonos méretű, de eltérő színű flaska. Az egyiket vörös, a másikat kék tűzzománc réteg borította, s mindkettőhöz tartozott egy-egy megfelelő színű kanál és pohár is. Mindkét üveg csokoládébarnához közelítő gyantazöld színű, szagtalan és erős itallal volt megtöltve. A kínos aprólékossággal mindig jobb ol-

dalra helyezett vörös flaskában sűrű, édes nektár, míg a bal oldali kékben illékony, keserű folyadék volt, amely oly undorítóra sikeredett, hogy öklendezés nélkül csak akkor lehetett lenyelni, ha e „méreg” hatását az ember előzőleg valamelyest semlegesítette egy kanálnyi édes sziruppal. A kanonissza mindig gondosan ügyelt arra, hogy a két flaska a számukra kijelölt, megszokott helyen legyen, és véletlenül se cserélődhessenek fel. Így ha a gróf az éjszaka sötétjében akart kortyolni valamelyikből, akkor is könnyedén megtalálhatta a neki megfelelőt, ha nem gyújtott lámpát.

Grandsailles hosszú kísérletezés eredményeképpen kialakította a két folyadék megfelelő keverési arányát, és így a nemi vágyat és teljesítőképességet fokozó, hatásos szerhez jutott, amely rendszeres használat esetén – afrodisziákus hatásán túl – erős izgatószerként hatott a teljes idegrendszerre is. Egy ilyen, a gróf elixírjéhez hasonlító, bár kevésbé bonyolult összetételű keverék formulája megtalálható a nápolyi Porta *Természetes mágia* című könyvében is. A kotyvalék valójában a középkorban használatos szerelmi bájitalok egyike volt, s a gróf szerint ez adta meg a kulcsot Colonna – Béroalde által 1600 körül francia nyelvre lefordított – *Polyphile álma* című csodálatos könyvéhez, amely Grandsailles kedvenc, bibliaként forgatott olvasmánya volt.

Grandsailles valósággal irtózott a XVIII. század racionalista és pozitívista irányzataitól, ám behatóan tanulmányozta Albertus Magnus, Paracelsus és Raymond Lulle műveit, és magát az ő grandiózus munkájuk folytatójának tekintette. Kutatásai során egy vén gyógy-növényárus, Guimet volt a segítségére. Az öregember egész lényé az abszurditás határán mozgott: azt állította, hogy szigorúan higiéniai megfontolásból már hét éve nem fürdött, ugyanakkor fantasztikus pontossággal ismerte a legritkább gyógynövények tulajdonságait és hatásait is. Grandsailles azonban hamar túllépett az öreg füves ember ezoterikus babonáin, napról napra újabb tapasztalatokkal gazdagodott, és sorra fedezte fel a mások által pusztá szemfényvesztésnek bélyegzett mágikus formulák mögött megbúvó kincseket. Mert valójában mi mások a legmodernebb gyógyszerészeti szakkönyvek, ha nem azoknak a misztériumoknak új elnevezésekkel leplezett, ak-

tualizált változatai, amelyekről hosszú ideig úgy tartották, csakis a középkor embereinek hiszékenysége miatt terjedhettek el? Mennyit nevettek és gúnyolódtak a modern kor „felvilágosult” emberei azokon a hatásokon és gyógyászati értékeken, amelyeket az alkimisták az ásványoknak és a nemesfémeknek tulajdonítottak! És íme, napjainkban egyértelműen gyógyító hatású anyagként tartják számon ezeket. Ugyanez a helyzet bizonyos élő állatoknak a beteg emberi testre való közvetlen alkalmazásával is. Mára bebizonyosodott, hogy egy béka vagy egy lepkebáb nemcsak hogy elektromos töltéssel rendelkezik, de radioaktív jelenségek is kapcsolódnak hozzájuk, és úgy tűnik, egyes fajok egyedei váladékaik vagy nyáluk segítségével képesek kommunikálni egymással. Esetükben nem rövidhullámú rádiójelekre kell gondolni, hanem sokkal inkább a szférák zenéjének is alapul szolgáló interplanetáris rezgésekre.

Ami a kanonisszát illeti, bizonyára kétkedéssel fogadta volna a fejtegetéseket, ha valaki mindezt elmagyarázza neki; most mindenestre úgy tekintett ezekre a gróf által összegyűjtött rejtélyes, ismeretlen rendeltetésű ágakra, gyökerekre és vegyületekre, mintha azok démoni, kénzagú füstfelhőket eregetnének magukból. Különösen azóta, hogy egy reggel, takarítás közben kezébe vett egy nyitva felejtett könyvet (Durtalnak* a Gilles de Rais sátáni praktikáiról szóló tanulmányát), amelynek egyik lapján egy förtelmes succubus képét pillantotta meg. Azóta a vénasszony nagyon ügyelt arra, hogy még véletlenül se pillantson bele a nyitva hagyott kötetekbe, és az emeleti szobákban csak óvatosan, lábujjhegyen mert közlekedni.

Mióta csak megérkezett Párizsba, Grandsailles meglehetősen gondterheltnak tűnt, s gyakran hosszú órákra a gondolataiba merült. Miután véglegesen szakított Lady Chidester-Amesszel, fásult lelkét ködös képzelgésekkel próbálta vigasztalni, s ideje nagy részét az ezoterikus kiadványokra szakosodott könyvesboltokban töltötte, amelyekben olyan könyvek és dokumentumok után kutatott, amelyek direkt vagy indirekt módon alátámaszthatnák a lamotte-i kastély re-

* Durtal: képzeletbeli író, Huysmans *Amott* című regényének hőse.

metei magányában kiötlött, és a Pierre Girardinnal folytatott véget nem érő beszélgetések során egyre finomított elméleteit. Mindeközben egyre többször ködlött fel előtte Solange de Cléda képe is – aki nek állandó közelsége az eltelt négy év során kiirtott belőle minden birtoklási vágyat –, s a gróf egyre inkább úgy érezte, hogy Solange alakja testesíti meg új álmait, mintha a sors őt rendelte volna arra, hogy ezen álmok főszereplője legyen. Mindazonáltal továbbra sem volt hajlandó komolyan számolni a házasság lehetőségével. *Akkor lesz az enyém, amikor akarom* – ismételtette magában. Solange képe időnként elhomályosult, s Grandsailles néhány pillanatra fellélegezhetett, ám aztán rögtön eszébe jutott, milyen nemes és őszinte hanghordozással válaszolt neki Solange minden alkalommal, amikor megvádolta, hogy másokkal kacérkodik. *Pontosan tudja, hogy mindentől az öné vagyok!* Ilyenkor Grandsailles teljesen elgyengült, és máris rohant az antikváriusokhoz újabb könyveket vásárolni...

Kilenc Párizsban töltött nap után a gróf végül nem tudott ellenállni a váagnak, hogy végre négyszemközt is beszélhessen Solange-zsal. A lamotte-i kastélyban történt négy évvel korábbi incidens óta ez volt az első valódi találkozásuk. A randevú helyszínéül Grandsailles egy, a porte Dauphine-hoz közel eső, előkelő, magas mennyezetű, finom kristály gyertyatartókkal díszített éttermet választott. Ez a környék kora délután szinte teljesen néptelen volt. Grandsailles úgy tervezte, később esetleg átmennek a Bois-ba, a *Château de Madrid*-ba, ahol akár táncolhatnak is.

Autóba ült, és a rue de Babylone-on, a háza előtt vette fel Solange-t. Alighogy megérkeztek a porte Dauphine-hoz, esni kezdett. Az étteremben egy esőcsíkokkal sávozott ablak melletti asztalhoz ültek le. Grandsailles bőkezű borralalót adott a hegedűsnek, s megkérte, hogy a délután hátralévő részében pihentesse a hangszerét.

– Nagy utat tett meg, s igencsak magasra emelkedett az elmúlt öt év alatt – kezdte Grandsailles –, s ez engem arra int, hogy számot vessek azzal a ténnyel, hogy öregszem. Annak ellenére, hogy egyszer sem járt Londonban, a híre eljutott minden ottani szalonba, s még a legirigyebb londoniak is elismeréssel szólnak önről.

– Mindent csak maga miatt csináltam – felelte Solange, és kibámult

a zuhogó esőbe. – Ama bizonyos nap óta, amikor feláldoztam büszkeségemet, és megvallottam az ön iránt érzett szerelmemet, csak egy dolog hajtott: hogy ezt a szerelmet felemelhessem az ön szintjére.

– Ne is próbálja tagadni – felelte Grandsailles –, hogy új szerepe, az, hogy az előkelő társaság bálványa lett, némi kompenzációt nyújt az elvesztett büszkeségért! A büszkeségért, amelynek feláldozását én soha nem kértem....

– A világi dicsőség csak annyi, mint egy esőbuborék – mondta Solange.

– Ha pusztán kíváncsiságból megpróbálnánk objektívan megvizsgálni érzelmeink alapjait – folytatta a férfi, miközben átnyújtott Solange-nak egy meggyújtott cigarettát –, biztos vagyok benne, hogy a büszkesége elégtételt kapna azáltal, hogy most láthatja, vágyam milyen sebezhetővé tett, jóllehet, mivel nem osztom az ön optimizmusát, ezt a vágyat nem merném „szerelemnek” nevezni. „Szerelem”... mily könnyű kicsikarni ezt a szót valakiből... Ráadásul, ha a stendhali módszerrel vizsgálom a kérdést, az érzelmeimben nyomát sem lelem a szerelem „kikristályosodásának”... Semmi, abszolút semmi...

– Tudom, hogy sokat nőtem a szemében... De miért használja a „vágy” szót, ha nem érez semmit? – kérdezte méltósággal Solange.

– El sem tudom mondani, milyen sokra tartom új gondolkodásmódját, ami lehetővé teszi, hogy végre nyíltan beszéljünk magunkról – mondta Grandsailles. Kíváncsian vizsgálta a nő arcát, meg akart győződni arról, hogy Solange nem csak színleli a nyugalmat.

Solange elragadtatással nézett a grófra.

Ez csodálatos! – gondolta. – *Ennyi számítás! Ennyi keménység! Csakis azért hízeleg, hogy elfogadtassa velem még ki sem mondott teremt!* Már az a „semmi” is erős volt, de neki ez sem elég, hozzá kellett tennie, hogy „abszolút semmi”... „Mily könnyű kicsikarni...” *Micsoda kegyetlen mondat...* „Kicsikarni...”

– Tudom, nincs jogom ahhoz, hogy feltegyem önnek a számomra legfontosabb kérdést. Csak arra számíthatok, hogy még mindig megbízik bennem... – Grandsailles a nő reakcióját várta, ettől tette függővé, hogy folytatja-e mondatát.